

Nr 318

Av herrar Nilsson i Lönsboda och Berndtsson, om utvidgning av ansvarighetsförsäkring att gälla även vid skada på grund av olyckshändelse.

Det är mycket vanligt att man skyddar sig mot olika risker genom tecknandet av försäkringar. Många tecknar således ansvarighetsförsäkringar i en eller annan form för att hålla sig skadeslösa mot ev. skada mot tredje man.

Men många gånger blir detta försäkringsskydd en besvikelse — då någon ersättning ej utbetalas vid vållad skada. Ty ofta är det så, att det konstateras från försäkringsgivarens sida att skadan orsakats genom olycksfall och ej genom försäkringstagarens medverkan.

Detta kan vara försäkringstagaren till obehag och förtret, då han tecknat försäkringen som säkerhet för ersättningsskyldigheten och i akt och mening att tredje man ej skulle bli lidande. Visserligen är försäkringstagaren friad från skadeståndsskyldighet, men denne är oftast av den åsikten att försäkringen skulle ersätta den skada som vållats.

Här ett par exempel som åskådliggör inträffade fall:

1) Vana skogshuggare var i arbete med trädfällning. Under fällningen kom en vindpust som ändrade trädets fallriktning så att en el-ledning i närheten skadades. Vid skadeutredningen fastslogs att händelsen fick hänföras till ren olyckshändelse. Tredje man, den skadelidande grannen, fick ej någon ersättning för sin nedslagna el-ledning utan fick själv svara för kostnaderna med iordningställandet av densamma.

2) Betande kor skulle köras in för mjölkning, varvid en ko trängdes upp emot stängslet, så att hon hoppade över detta ut på allmän väg. Samtidigt kom en bilist körande och en kollision var oundviklig. Kon måste avlivas, och bilen blev illa åtgången. Vid utredningen blev lantbrukaren, som ägde djuret, förklarad fri från allt ansvar, enär stängslet var utan brister. Sålunda även här en ren olyckshändelse. Tredje man, bilisten, fick vid reparation av bilen till sitt försäkringsbolag betala en självrisk på 400 kronor. Hade bilen varit oförsäkrad, hade han fått stå för hela kostnaden själv.

Ett flertal liknande exempel kunde anföras, vilket visar att en ändring av försäkringslagens bestämmelser borde komma till stånd.

Med hänvisning till det anförda hemställer vi,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t anhåller om

utredning och förslag till sådan ändring i försäkringslagens stadgande, att ansvarighetsförsäkringen skyddar även vid olycksfall, så att tredje man hålles skadeslös.

Stockholm den 24 januari 1969

Arvid Nilsson (fp)
i Lönsboda

Henry Berndtsson (fp)

Nr 319

Av herr **Werner m. fl.**, om en demokratiskt uppbyggd organisation av svenska kyrkan.

(Lika lydande med motion nr 286 i Första kammaren)

1958 års utredning kyrka—stat avlämnade sitt slutbetänkande den 14 mars 1968. Därmed avslutades den första etappen av den utredning som 1956 års riksdag begärde angående den framtida gestaltningen av förhållandet mellan staten och svenska kyrkan. Remissyttranden över utredningens omfattande material, tio delbetänkanden och ett slutbetänkande, har inkommit till den 1 januari 1969. En andra etapp av utredningsarbetet har påbörjats genom 1968 års beredning om stat och kyrka. Denna har att på grundval av det material som 1958 års utredning framlagt taga ställning i den centrala frågan om det framtida förhållandet mellan staten och svenska kyrkan. I direktiven för beredningen förutsätter statsrådet Palme, att ytterligare utredningar erfordras för genomförande av de beslut om kyrka—stat-relationen som kommer att fattas. Vissa sådana utredningar har redan igångsatts.

1958 års utredning har förutsatt att beslutet om det framtida förhållandet mellan staten och svenska kyrkan kommer att föregås av överläggningar mellan företrädare för staten och för kyrkan. I nuvarande läge saknar kyrkan organ som kan företräda den i sådana överläggningar. Varken biskopsmötet eller kyrkomötet är sålunda ett lämpligt organ för denna uppgift. Inte heller kan kyrkan vid nuvarande relation till staten själv tillsätta ett organ för överläggningarna. Att staten inte hör utse ett sådant organ åt kyrkan för förhandling med staten själv är uppenbart. Stat och kyrka måste